

ΡΙΜΑ ΤΟΥ ΚΩΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΜΗΛΙΑΣ

(²Από παλιό χειρόγραφο) *

Ο Κωσταντῖνος ὁ μικρός, ὁ Μικροκώσταντῖνος,
τὸν Μά' μηλιὰν ἐφύτευε, τὸν Μά' γυναῖκα πῆρε·
τὸν Μά' τοῦ ἤλθε μήνυμα νὰ πάγη ὃ τὸ σεφέρι.
Καὶ τὸ σεφέρο ἦταν βαρὺ, κι' ὁ νειὸς ἦν κουρασμένος·
κ' ἡ κόρη ποῦ τὸν ἀγαπᾷ κι' ὁποῦ καλὸ τοῦ θέλει,
κερὶ κρατεῖ καὶ φέγγει του, ποτήρι καὶ κερνᾷ του.

Ὅσα ποτήρια τὸν κερνᾷ, τόσα λόγια τοῦ λέγει :

- «—Ἐσὺ πηγαίνεις, Κωσταντῆ, κ' ἐμένα ποῦ μ' ἀφίνεις ;
—Ἀφίνω σε πρῶτα ὃ τὸ Θεὸ καὶ δεύτερα ὃ τοὺς ἄγιους,
τὸ τρίτο τὸ καλύτερο ὃ τῆς γκαρδιακῆς μου μάννας :
Μάννα μου, τὴν γυναῖκα μου, μάννα μου, τὴν καλή μου,
λαγούδια μοῦ τὴν τάγιζε, περοδίγια μοῦ τὴν δείπνα».
Μήδ' ἓνα μίλι πάγει ὁ νειὸς, τὰ δυὸ δὲν τ' ἀποσώνει,
καὶ ὃ τὸ μαρομπέρη τὴν πᾶ καὶ τὰ μαλλιά της κόβει,
τρὶ φωμί τῆς ἔδωκε καὶ δεκοχτὼ κρομμύδια,
καὶ ὃ τὸ βοννὸ τὴν ἔστειλε νὰ πᾶ νὰ βόσκη γίδια,
κι' ἄ δὲ χιλιάση τὸ μαντρί, ὃ τοὺς κάμπους μὴν κατέβη.
Μὰ θέλει ὁ Θεὸς κ' ἡ μοῖρα της, τὸ βαροιοιζικό της,
καὶ χίλιασεν καὶ τὸ μαντρί, ὃ τοὺς κάμπους κατεβαίνει,
βλέπει στρατιώτη κ' ἔρχονταν ὃ τὸ μαῦρο καβαλλάσης,
τὰ ξεντουριά του τρίζανε καὶ μόσχο τοῦ μωρίζαν
καὶ τὰ ξαθιά του τὰ μαλλιά τὸν ἤλιον ἐθαμπῶσαν.
«—Ἀνέσυρε, κόρη, νερό νὰ πιῶν τὰ διρασμένιά,
νὰ πιῶ κ' ἐγὼ κι' ὁ μαῦρος μου καὶ τὰ λαγωνικά μου».
Σαράντα οἰκλίες ἔσυρε, ὃ τὸ μάτι δὲν τὴν εἶδε,
κι' ἄλλες σαράντα τέσσαρες κ' ἡ κόρη ἀναστενάζει·
«—Τ' ἔχεις, κόρη, καὶ θλίβεσαι, τ' ἔχεις κι' ἀναστενάζεις ; »
Λέγ' « Ἄντρα χω ὃ τὴν ξενιτειὰ καὶ λείπει τριάντα χρόνια,
νὰ λείπαν τὰ γενάκια σου, ἔλεγα κείνος εἶσαι.
—Καλῶς το τ' ἀμασράκι μου τὸ κατακλειδωμένο,
ὁποῦ μοῦ τὸ κλειδώσανε σήμερα τριάντα χρόνια ».
Τὸ μαῦρο του γονάτισε κι' ἀπάνω τὴν καθίζει,
καὶ τζιμπουκιά τοῦ ἔδωκε, ὃ τὸ σπῆτι του τὴν πάγει.

* ΣΗΜ. Ἀνεκοινώθη ἡμῖν ὑπὸ τοῦ κ. Ι. Βλαχογιάννη.